

EDITORIAL

Hem acabat un curs escolar que podríem qualificar de moltes maneres: especial, dur, combatiu, intens, revoltat, participatiu, esgotador, decebedor... Cadascú hi podrà trobar el qualificatiu que més s'adeqüi a la manera com l'ha viscut i, sobretot, patit. Aquest no ha estat, sobretot, un curs normal, perquè des de la Conselleria d'Educació s'ha volgut dinamitar tot el que s'havia fet durant trenta anys de cursos normals.

Deu mesos que han vengut marcats per la convocatòria de vaga indefinida que l'assemblea d'afiliats de l'STEI va decidir convocar el passat 2 de setembre, que ens va dur a sostenir una mobilització molt intensa al llarg de tres setmanes, en les quals comptàrem amb el suport de tota la comunitat educativa. Les reivindicacions dels comitès de vaga ben aviat foren compartides per una immensa majoria de persones, que ompliren els carrers de les illes el passat 29 de setembre reclamant de la Conselleria d'Educació i del Govern de José Ramón Bauzá diàleg i recerca del consens amb la comunitat escolar.

Un diàleg que no va tenir lloc per part dels responsables de la Conselleria durant les negociacions amb els comitès de vaga: la seva estratègia, tal com es desenvoluparen les diferents reunions, va ser negar qualsevol acord de millora de les condicions sociolaborals del professorat si aquest no anava lligat a l'establiment d'un calendari d'implantació del TIL.

Una actitud enrocada, prepotent, cínica i superba, de menyspreu absolut envers el sector educatiu i els seus representants, que el president Bauzá i la consellera Camps han mantingut al llarg de tot el curs: ni la suspensió de la vaga indefinida, ni les contínues peticions de diàleg per part dels comitès de vaga i dels sindicats, ni les nombroses mobilitzacions, ni els informes de les associacions de directors en què es posava de manifest els greus efectes que tenia sobre els alumnes la implantació invasiva del TIL, ni la vaga de fam d'un company al llarg de 40 dies, han pogut aconseguir que el màxim responsable del Govern de les Illes Balears hagi tengut un mínim gest de dignitat, i s'hagi volgut asseure amb els docents per a començar a desencallar el conflicte.

Des de l'STEI som molt conscients del cansament que tot plegat ens ha provocat, però no podem defallir. L'estratègia de la Conselleria ha estat, al llarg de tot el curs, pegar fort en aquell punt que més mal els ha fet: la nostra unitat. Ells juguen a dividir, a crear crispació entre nosaltres mateixos, a obrir expedients sense cap tipus de rigor, a fer que el malestar i l'enuig exploti dins els centres docents, a passar la pilota de la seva nefasta gestió de tot aquest desgavell als equips directius, a les comissions pedagògiques i als claustres de professors, a fer llistes negres amb aquelles persones que voten en contra de l'aprovació dels seus decrets miserables, entre moltes altres malifetes.

Caldrà veure quin és l'escenari que es dibuixa més enllà de les reunions que s'han mantingut en l'àmbit de la Mesa

Sectorial d'Educació, i si hi ha una veritable voluntat de posar damunt la taula millores reals per al professorat i el sistema educatiu en una negociació efectiva. Només el temps i els fets confirmaran la veracitat d'allò que, ara per ara, és una hipòtesi de futur.

La lluita serà llarga, i el combat continua, no té aturall. Passam pàgina d'aquest curs que acaba, però tenim la sensació que el final és obert, que el proper curs serà igual d'intens com aquest o fins i tot més, però estam decidits a lliurar la batalla en defensa d'una escola pública, laica i en català, sense TIL ni retallades. Aquest és el nostre model, i creim en ell fins a les darreres conseqüències, fins arribar on calgui.

Feim arribar de part nostra a tots els docents l'agraïment més sincer per la feina feta en un context de retallades i de menyspreu per part de l'Administració tan dur, per la mobilització constant en contra de les polítiques lingüístiques i educatives del president Bauzá en contra del nostre sistema educatiu. Gràcies per la vostra dignitat i la vostra extrema professionalitat davant els atacs rebuts per part dels representants de l'Administració o del Parlament, per la vostra fermesa davant les denúncies sense cap fonament de grupuscles que representen una minoria de gent que odia la nostra llengua i el nostre país. Ens teniu devora per tot allò que calgui. Ni una passa enrere, la lluita continua!

Sebastià Serra, en el record

No deixam de fer esment, des de l'editorial de la nostra publicació, de la profunda pèrdua que hem patit amb la mort del company Sebastià Serra, que ens deixà de forma sobtada el passat 18 de maig. Des d'aquestes pàgines, ens afegim al record d'una bona persona, d'un excel·lent company en tantes lluites per un món més just, d'un home exquisit en les formes, de discurs contundent i reivindicatiu però, a l'hora, amable i convincent.

En Sebastià ha estat una peça clau en l'obertura de l'STEI cap a altres sectors del món laboral i professional, ja que ell va ser el forjador d'una organització veritablement intersindical, que pogués tenir implantació a àmbits com la sanitat o la funció pública. El seu coratge, la seva constància, el seu immens esperit de diàleg i de consens, sense cap dubte, varen fer que la feina fos molt més fàcil.

Guardam el record del seu somriure, d'un saber estar i d'un bon humor que ben aviat es contagiava, de moltes estones de conversa distesa i d'interès pels petits detalls que, al cap i a la fi, omplen les nostres vides. D'en Sebastià Serra hem après que es pot ser un molt bon sindicalista sense haver d'alçar la veu, sense estridències ni pujades de to impulsives, sense faltar mai al respecte a ningú. Més aviat, des del debat assenyat, les bones formes i un somriure a la cara que, molt sovint, és la millor carta de presentació. Sempre present en el nostre record, Sebastià, no t'oblidarem mai.

